

Godło: ossibissa

postpartum

Anno

wszystko, co urodzimy, rani nas boleśniej
niż wejście w jesień. nawet ucieczka od ciała
(przez linie nacięć) nie przynosi ulgi.
bycie już nie wystarcza, niebycie – banalne.

windy, zamiast nieść w górę, przesuwają w miejsca,
które są całkiem zbędne. schody, pełne znaków
przestankowych, chwytają w drodze na szczyt
dachu. nie ma *słów, słów, słów*. zostaje *smutek*,

smutek, smutek. on zdmuchnie głowy pełne pytań,
a na ostatnim piętrze łabędzie schylą się
nad śmiercią. będą nieme z zachwytu i lotne,
łatwopalne – od jednej iskry pójdą w ogień,

zawisną na jedwabnych sznurkach. jest głód, Anno,
a wszystko, co wyrośnie z pustki, musi boleć.

M. Street

Budzę się za wcześnie, jakby tam za oknem
czekało na mnie coś doskonałego,
zamiast zwyczajnej mgły i warstwy chłodu
- łódeczka zanurzona w betonowej fali.

Tego, co mam w środku, nie założę na wierzch,
nie pasuje do żadnej koszuli czy spodni,
pluje szkłem, parzy śmiechem i jest jadowite
jak zamsz lub satyna zdarta z naszych powiek.

Szyje się z niej marne dni i wszystkie
nierozpoznane noce, kiedy pragniesz bliskości
na wyciągnięcie głosu, bo ręce są za krótkie,
pełne mojego ciała (dałaś je diabłu, dałaś wodzie).

Teraz mogę płynąć łóżkiem, jeść, śmiać się na zapas,
trochę umrzeć i odrosnąć, a gdy włożysz mnie do lodówki
obok wódki i pomidorów, sam się natnę i wszystko
zejdzie ze mnie na drogę, gdzie chłód stawia znaki,

a potem wyławia nas ze snu

M. Street II

Anno

Nasze pokoje, bielone wapnem jak zbiorowe groby,
trzymają na uwięzi, to wszystko, co gnije
pomiędzy jednym a drugim posiłkiem i chce tańczyć,
brać lekkie słowa z zaskoczenia, przechodzić nieustannie
z ręki do ręki.

Miłość to tylko kaftan, wiąże supły na plecach,
kradnie imiona, znaki drogowe i sprawia,
że z dnia na dzień tracimy więcej niż wiarę,
a potem nie wiemy, w jaki sposób być sobą
i nie być pięknym.

Rozdwajają się włosy i języki. Wersy rosną.
Ich wnętrze nas pochłania, a kiedy nabierzemy sensu,
zapominamy o zdziwieniu, dniach bez krzyku
i nieuchronnych zakończeniach.
Przecież to takie proste:

najpierw włącz radio,
potem przekręć kluczyk.